

[Diderichsen.]

det er det kvantitative problem, så at sige det sted, hvor man lovgivningsmæssigt kan få øje på det — men også om, at nye metoder i undervisningen kan og bør føre til en styrkelse af faget. Men jeg er netop bange for, at en afkortning vil føre til, at man er nødt til at gribe til forenklede metoder for overhovedet at komme igennem det store stof. Det er det, som er den egentlige kerne i sagen.

Undervisningsministeren (*K. B. Andersen*): Jeg skal ikke ved denne lejlighed tage hele diskussionen op. Hr. Poul Hartling stillede mig vel ikke et direkte spørgsmål, — og jeg tror ikke, hr. Poul Hartling ville have bebrejdet mig det grusomt, hvis jeg af principielle grunde ikke kunne svare — men spurgte dog, samtidig med at han nævnte det omfattende timetal for linjefaget, hvad jeg havde ment med det, når jeg havde talt om et rimeligt timetal, og hr. Poul Hartling sagde for sit vedkommende og med sin erfaringsbaggrund, at han ville mene, at 6 timer året igennem ville være et rimeligt timetal. Således foranlediget, om jeg så må sige, kan jeg svare, at jeg ved, at man i studieplansudvalget netop har tanker i den retning. Så er det sagt. Det er som sagt ikke noget, vi normalt går ind på her i tinget; men jeg synes, det er rigtigt i denne debat, hvor det har spillet en vis rolle, at give denne oplysning.

Uden at gøre det for voldsomt, men så meget mere ægte ment, vil jeg gerne til fru Ellen Strange Petersen sige, at det, fruén sagde om hr. Edv. Jensens optagethed af denne sag, er jeg 100 pct. enig i. Det var helt tydeligt i udvalget, at det var noget, der betød meget for hr. Edv. Jensen, og at han brugte vældig meget af sin tid og sine kræfter på at nå et resultat, om hvilket han siden, som jeg så i et interview efter valget i Kristeligt Dagblad, sagde: „Jeg har intet fortrudt.“ Det tror jeg også er rigtigt, det er også min opfattelse.

Nu er det jo gået sådan pænt og roligt, og hr. Diderichsen har takket for den rolige tone. Men når vi tænker på den debat, der har været ført sommeren igennem, og tænker på, at vi ud fra forskellige synspunkter — det er jo fremgået ganske klart i dag — har fundet frem til enighed om det, vi fandt var

en sagligt bedre placering, en ligestilling, så synes jeg nok, man kan sige, at ikke alene kunne vi alle sammen i udvalget og de af os i folketinget, der stadig er enige, have været skånet for noget — det kommer vi nu nok over — men at respektten for folketingets arbejde af hr. Diderichsen og, som det i dag viser, sig på et 100 pct. fejlagtigt grundlag er tilføjet et helt urimeligt skår. Det skal nu alligevel siges ved denne lejlighed.

Da hr. Diderichsen i sommer spurgte mig, hvorfor der intet stod i lov og betænkning om disse ting, og jeg derefter i mit svar citerede, hvor det stod — nemlig på de steder, hr. Diderichsen nu har fundet, idet han indrømmer, at der står en antydning side 10 — hvad gjorde hr. Diderichsen så? Så sagde hr. Diderichsen til Kristeligt Dagblad, at det var mærkeligt, at ministeren — der altså lige havde vist, hvor det stod — slet ikke kom ind på, at det ikke står der. Så må man undskylde mig; så er det forståeligt, om offentligheden og de, der er specielt interesserede, tager en diskussion op. Nu indrømmer hr. Diderichsen altså, at det, han ikke kunne finde dengang, og som jeg sagde står der, at det, hr. Diderichsen derefter sagde jeg ikke omtalte, hvilket var direkte forkert, at det, hr. Diderichsen derefter hævdede ikke stod der, hvilket også var direkte forkert, det har han fundet nu, og det er jeg glad for. Men hvis hr. Diderichsen dengang havde erkendt: „Jeg mener det, jeg mener i dag“ — det måtte hr. Diderichsen formentlig sige — „men jeg indrømmer, at folketinget har vidst, hvad det gjorde, for der står sådan og sådan“, så havde denne diskussion været en diskussion om det, den burde være, nemlig om kristendomskundskabsfagets stilling, og ikke den diskussion om folketingsarbejdets kvalitet, den blev til på et falsk grundlag.

Jeg kan ikke være enig med hr. Diderichsen om, at den nye lov er et alvorligt tilbageskridt. Når jeg nu har nævnt, at studieplansudvalget er sindet at foreslå det timetal på 6, som hr. Poul Hartling også finder rimeligt, og når det timetal — når vi nu endelig skal drøfte det her i tinget på hr. Diderichsens foranledning — som hr. Diderichsen henviser til i betænkningen, er maksimalt 7, så må jeg sige, at så længe vi ikke arbejder med halve timer, tror jeg ikke, at forskellen mellem 6 og maksimalt 7 kan bære ret megen diskussion om kristen-